

právního poměru k novému věřiteli (postupníku) ovšem také právo, uplatňovati námitky z právního poměru k dřívějšímu věřiteli (postupiteli), tyto ovšem jen, pokud vznikly do postupu, nikoliv však i námitky, týkající se poměru mezi postupitelem a postupníkem. Jak tito mezi sebou upravili právní poměr, který na venek jest postupem a zejména jaký příkaz postupník snad obdržel a přijal ohledně hodnot z postoupených a jím vybraných pohledávek, — do toho postoupenému dlužníku ničeho není, a byla proto otázka legitimace strany žalující k podání žaloby správně nižšími soudy rozřešena.

Čís. 4352.

Honební společenstvo jest oprávněno domáhati se nicotnosti pachtovní smlouvy, jež byla uzavřena proti předpisu Šu 16 honeb. zák. pro Čechy. Pachtovní smlouva na oko nestane se platnou tím, že samo propachtující honební společenstvo (honební výbor) zasazovalo se o schválení pachtovní smlouvy a že smlouva byla dohlédacími úřady schválena.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, Rv I 931/24.)

K žalobě honebního společenstva na pachtýře honitby o nicotnost pachtovní smlouvy soud první stolice uznal smlouvu za nicotnou, poněvadž žalovaný byl jen nastrčenou osobou, by se zakrylo, že pachtýřem jest proti zákonnému zákazu Šu 16 honeb. zák. honební společnost. Odvolací soud žalobu zamítl, poněvadž v pachtovní smlouvě uveden jest jako pachtýř pouze žalovaný, tato smlouva byla pořadem správních stolic schválena a tím bylo právoplatně zjištěno, že pachtýřem jest pouze žalovaný.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by po případném dalším jednání o odvolání znova rozhodl a při tom hleděl i na útraty řízení opravných.

Důvody:

Pokud především se týče nářádky žalovaného v dovolacím sdělení, že Nejvyššímu soudu bude se zabývat ve smyslu Šu 240 c. ř. s. jeho námitkou nepřipustnosti pořadu práva, buď podotknuto, že o námitce té bylo souhlasnými rozhodnutími obou nižších soudů již pravoplatně rozhodnuto (§ 528 c. ř. s., 42 odstavec třetí j. n. a plenární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1924, čís. pres. 1582/23). Dovolací důvod žalujícího honebního společenstva týkající se nesprávného právního posouzení sporné věci dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s., je oprávněným. Žalobou domáhá se honební společenstvo, zastoupené honebním výborem, zjištění vůči žalovanému, že smlouva o pachtu práva honebního mezi honebním společenstvem a žalovaným není po právu. Aktivní oprávnění žalující strany k této žalobě vyplývá z ustanovení §§ 4, 8, 12, 13 hon. zák. K odůvodnění žaloby tvrdí žalující strana, že smlouva,

kteřou byla žalující stranou v roce 1919 žalovanému propachtována honitba v honebním obvodu obce S. s platností od 1. února 1920 do 31. ledna 1926, byla učiněna na oko, ježto ve skutečnosti nebyla honitba propachtována jenom žalovanému, nýbrž též celé řadě jiných vyjmenovaných osob (honební společnosti), jež měl žalovaný krýti, což se stalo úmyslně s oboustranným vědomím za účelem obejít ustanovení §u 16 hon. zák., dle něhož má být pravidlem jediná fysická osoba pachtýřem honitby. Pachtovní smlouva na oko jest dle §u 916 obč. zák. ničí, a žalující strana má na tom právní zájem, aby tento právní stav byl co nejdříve zjištěn a skončen. Z tohoto žalobního obsahu je patrné, že žalující strana tvrdí nicotnost pachtovní smlouvy dle §u 916 a 879 obč. zák., že totiž jde o smlouvu na oko, která svým skutečným obsahem přičí se zákonnému zákazu (§ 16 hon. zák.). Jde tedy o případ §u 916 obč. zák. druhá věta. Pachtovní smlouva, učiněná na oko se žalovaným, jest ve skutečnosti pachtovní smlouvou s celou řadou pachtýřů, přičí se ustanovení §u 16 hon. zák. a jest proto dle §u 879 obč. zák. ničí. Tato od původu ničí smlouva nemohla nabýti platnosti tím, že samo propachtující honební společenstvo (honební výbor) zasazovalo se o schválení pachtovní smlouvy a že smlouva byla dohlédacími správními úřady též schválena, jak mylně domnívá se odvolací soud. Vždyť při tom šlo o smlouvu, učiněnou na oko pouze se žalovaným a tedy zákonu odpovídající. Zastřenou jí smlouvu skutečnou odkrýti a ji za ničí prohlásiti bylo úkolem soudu. Stanovisku žalobnímu odpovídají skutková zjištění i skutkový a právní závěr prvního soudu. Odvolací soud však změnil rozsudek, vycházející z mylného právního názoru, o němž se stala zmínka. Bylo by proto dovolání vyhověti, odvolací rozsudek změnit a obnoviti rozsudek prvního soudu. Tomu vadí však ta okolnost, že odvolací soud, řídě se svým mylným právním názorem, nezabýval se dalšími odvolacími důvody nesprávného ocenění provedených důkazů a neúplností řízení, nezabýval se přezkoumáním správnosti skutkových zjištění prvního soudu, pro rozhodnutí sporu nezbytných, jehož se žalovaný svým odvoláním domáhal, čímž trpí odvolací řízení vadností ve smyslu §u 503 čis. 2 c. ř. s. a nezbyvá, než rozsudek odvolací zrušiti a nové rozhodnutí, po případě po dalším řízení odvolacím, naříditi (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 4353.

V úpadku společnosti s r. o. jest společník povinen konati splátky, jež správce úpadkové podstaty smí požadovati v mezích §u 90 zák. ze dne 6. března 1906, čis. 58 ř. zák. Pro zjištění pohledávek proti úpadkové podstatě jest směrodatným uznání správcem úpadkové podstaty bez popření některého k popření oprávněného věřitele. Popření dlužníka nemá účinku. Dlužník vystupuje tu pouze jako osoba přezvědná.

Byla-li společnost s r. o. zrušena vyhlášením úpadku, netřeba zachováti předpisy §u 64 zák.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1924, Rv I 1026/24.)